

Arrest

nr. 115 929 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. COEL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 oktober 1979 geboren in Naseriyah (provincie Thi Qar) maar woonde u in Karade, Bagdad, Centraal-Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine.

Omwille van problemen gelieerd aan uw werk voor de Amerikanen ontving u bedreigingen van Jeish el Mehdi. U verliet Irak op 14 augustus 2011 met het vliegtuig naar Turkije.

U vroeg op 19 augustus 2011 asiel aan in België. U werd gehoord op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 14 november 2011. Op 9 december 2011 kreeg u de beslissing toegestuurd waarin werd uiteengezet dat u niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op

10 januari 2012. De Raad volgde de beslissing van het Commissariaat-generaal en weigerde u eveneens de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Dit werd bekend gemaakt in arrest 78.067 van 26 maart 2012.

U reisde hierop naar Frankrijk en diende ook hier een asielaanvraag in. Uw vingerafdrukken werden in Frankrijk genomen op 15 mei 2012. Aangezien België op basis van de Dublin-conventie verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag werd uw dossier overgemaakt aan België.

Op 26 mei 2012 zou een onbekende groepering uw huis in Bagdad zijn binnengevallen. Ze waren op zoek naar u. De indringers wilden uw nichten en zus verkrachten. Uw broer wou hen verdedigen en werd in het been geschoten. Uw vader kreeg een hartaanval. Op 26 mei 2012 zou er een dreigbrief neergelegd zijn voor de deur van het huis in Bagdad door de militie Asaeb el Haq. U werd in de brief genoemd als verrader en iemand die zijn land aan de buitenlanders verkocht. Uw broer is op 27 mei 2012 naar de politie geweest om klacht neer te leggen.

U diende een tweede asielaanvraag in op 30 juli 2012. Deze aanvraag werd op 6 augustus 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering tot in overwegingname (bijlage 13quater).

U vroeg een derde keer in België asiel aan op 19 oktober 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een medisch rapport (2012), een attest van aangifte (2010), attest van aangifte (2012), een bewijs van DHL, een woonattest van 1997, een dreigbrief, een getuigschrift van de lagere middelbare school (1997), twee schoolattesten (1997), een borgstelling voor studies (1991). U legt eveneens een kopie neer van een militaire kaart (2001), een rijbewijs (2001), een attest uit het kadaster (kopie 2008) en twee huurcontracten (kopie, 2005).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Volgens uw verklaringen zou u nog steeds geviséerd worden door militante groeperingen omwille van uw samenwerking met de Amerikanen. In de eerste beslissing van het CGVS werd reeds beargumenteerd dat er geen geloof gehecht werd aan de door u ondergane bedreigingen op basis van uw werk. Meer zelfs, het CGVS betwistte toen reeds uw afkomst uit en uw verblijf in Bagdad, en stelde vast dat u - rekening houdend met de afgifte van uw identiteitskaart in Noord-Irak - afkomstig moet zijn van een andere regio in Irak, nl. het KRG-gebied in het Noorden, en niet van Bagdad. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) kwam tot eenzelfde besluit. Omwille van het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde afkomst uit Bagdad, en bijkomend de vaststelling dat u - los van het voorgaande - ook nog eens incoherente verklaringen aflegde over de problemen die u daar zou hebben gekend, kon er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg zijn de huidige problemen die u aanhaalt en die immers het gevolg zijn van de eerder door u aangehaalde problemen, evenmin aannemelijk. U stelt dat op 26 mei 2012, na twee jaar van stilzwijgen, leden van Asaeb el Haq het huis waar uw familie woonde zijn binnengevallen op zoek naar u (CGVS p.7). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Bagdad gedurende de jaren voor uw vertrek naar Europa, is het evenmin plausibel dat u twee jaar later op diezelfde plaats door een terroristische groepering zou worden gezocht.

Bovendien moeten ook heden inconsistenties in uw verklaringen, tussen uw eerste en tweede asielaanvraag, worden opgemerkt. U zou uw laatste bedreiging voor uw vertrek uit Irak ontvangen hebben in 2010. Reeds tijdens het eerste gehoor op het CGVS slaagde u er niet in deze eenduidig te situeren in dat jaar. U verklaarde eerst dat u ze in augustus 2010 gekregen had om dit dan aan te passen naar februari 2010. Tijdens het huidige gehoor, in het kader van uw tweede asielaanvraag, geeft u aan dat u op 17 juli 2010 een dreigbrief zou ontvangen hebben (CGVS p.7). Het feit dat u initieel niet consistent kon situeren in welke maand u bedreigd werd, om dan met een exacte datum af te komen op het tweede gehoor doet vermoeden dat u deze datum ingestudeerd heeft en ondergraaft dit bijgevolg nogmaals de geloofwaardigheid van de beweerde feiten.

U bent na het ontvangen van de dreigbrief blijven doorwerken tot eind 2010. Ook dit is ongeloofwaardig. Als u daadwerkelijk omwille van uw werk bedreigd zou worden is het ongeloofwaardig dat u dat werk nog gedurende ettelijke maanden (vanaf medio juli) probleemloos kon verderzetten. Als u in die periode al niets meer hoorde van uw belagers is het bovendien ongeloofwaardig dat ze na twee jaar plotseling alles in het werk zouden stellen om u te vinden.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u eveneens een aantal documenten neer op basis waarvan u uw afkomst uit Bagdad wil aantonen. Vooreerst dient opgemerkt dat het neerleggen van documenten op zich onvoldoende is om uw afkomst te staven. Van iemand die heel zijn leven in Bagdad zou gewoond en gewerkt hebben mag immers wel de nodige basiskennis verwacht worden, u

beschikte hier niet over zoals uitvoerig beargumenteerd in de beslissing naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag. Deze redenering werd volledig gevolgd door de RVV. De documenten die u neerlegt kunnen deze appreciatie echter niet bijsturen. In eerste instantie dateren het woonattest (dd. 1997), de schoolattesten (dd. 1997) van ruim voor de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003. Deze documenten kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat u de laatste tien jaar in Bagdad woonde en werkte. Het huurcontract (dd. 2005) en het attest uit het kadaster (dd. 2008) betreffen kopieën die, aangezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn, geen bewijswaarde hebben. Uw militaire kaart (dd. 2001), en rijbewijs (dd. 2001) zijn documenten die geen ander licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. Ze zijn eveneens onvoldoende om uw beweerde verblijf in Bagdad tot 2011 aannemelijk te maken.

Uw identiteitskaart werd, zoals eerder reeds beargumenteerd uitgegeven in 2008 in Shaqlawa, Koerdistan en niet in Centraal-Irak. Uw burgerlijke stand in met andere woorden in Koerdistan gevestigd en niet in Bagdad.

Het medisch rapport (2012) is een document in verband met de schotwonde in het been van uw broer. Dit document laat echter niet toe om conclusies te trekken over wie uw broer heeft neergeschoten of waarom hij werd neergeschoten en of er hierbij een verband zou zijn met uw situatie. De dreigbrief is een document waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Het betreft een volledig getypt stuk, ongedateerd en ongesigneerd, dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld. Een dergelijk document heeft enkel bewijswaarde wanneer het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

Het attest van aangifte (2010) slaat op feiten die tijdens uw eerste asielaanvraag al behandeld werden en toen als ongeloofwaardig geapprecieerd werden. Het tweede attest van aangifte (2012) heeft eveneens enkel bewijswaarde indien het betrekking heeft op feiten die als geloofwaardig geapprecieerd worden. Ook hier moet bijkomend worden opgemerkt dat de aangifte werd opgesteld enkel en alleen op basis van de verklaringen die uw broer toen op het politiekantoor heeft afgelegd. Dit zegt nog altijd niets over de waarachtigheid van de feiten die hierin gerapporteerd worden. Overigens is het opvallend dat enkel het jaartal bij de datering werd ingevuld, maar niet de exacte datum (noch de dag noch de maand staat vermeld). Dit alles doet twijfels rijzen aangaande de herkomst van het neergelegde stuk.

Hoe dan ook, er blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Iraakse (identiteits)documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben aangezien ze heel gemakkelijk, via corruptie, zowel binnen als buiten Irak, kunnen worden verkregen. De door u neergelegde stukken vermogen bijgevolg niet de eerdere appreciatie van het CGVS inzake de door u verklaarde vluchtredenen in positieve zin te wijzigen.

Na een grondige analyse van uw tweede asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde alsnog sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangenomen dat u afkomstig bent en/of verblijvende was in KRG-gebied - zoals ook in de eerste beslissing van zowel het CGVS als de RVV werd vastgesteld - wenst het CGVS volledigheidshalve aan te geven dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 51/8 juncto artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker maakt verweerder er zich al te gemakkelijk van af door te stellen dat verzoekers vluchtverhaal weinig geloofwaardig zou zijn. Het is opmerkelijk dat wanneer verzoeker een bepaald feit

kan situeren in tijd en ruimte nadat hij oorspronkelijk verklaard had het niet consistent te kunnen situeren in de tijd, dit wordt afgedaan als een vermoeden dat de datum werd ingestudeerd waardoor de geloofwaardigheid van de feiten zou worden ondermijnd. Verzoeker stelt dat er dagelijks sprake is van represailles tegen personen die samenwerken met buitenlandse troepen, contractanten of investeerders en dat noch de buitenlandse troepen, noch de Iraakse veiligheidstroepen en politiemacht adequaat bescherming kunnen bieden. Verzoeker heeft een opvallende fysionomie: hij is zeer groot van gestalte, zodat hij zich moeilijk kan verschuilen of onderduiken zonder op te vallen of argwaan te wekken of zonder de aandacht te trekken. Volgens verzoeker is het niet vereist dat hij bewijst dat hij persoonlijk geviséerd wordt door de aanvallen, maar dat zij overeenkomstig artikel 48/3, § 4, d) en e) van de vreemdelingenwet gericht zijn tegen een bepaalde sociale groep, omvattend onder meer alle personen die werken voor westerse bedrijven in het algemeen, Amerikaanse firma's maar ook ordediensten en het leger. Dit principe werd volgens verzoeker ook ingeschreven in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verweerder interpreteert artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te eng waar hij vereist dat verzoeker zou aantonen dat hij individueel zou blootstaan aan vervolging; het volstaat immers dat hij aangeeft dat hij behoort tot een groep van personen die werken voor westerse bedrijven die dagelijks worden geviséerd en dat hij het slachtoffer is van schendingen in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, § 2 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit zijn algemeen bekende feiten en blijkt uit de dagelijkse persberichten.

Waar uit de bronnen van CEDOCA aangaande de algemene veiligheidssituatie in Centraal-Irak blijkt dat deze de voorbije jaren merklijk verbeterd is en dat het voorkomend geweld gericht is tegen bepaalde groepen, stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie daarentegen ernstig escaleert nu het Syrische conflict verschuift van het politieke naar het religieuze en uitdijt naar de buurlanden van Syrië nu de burgeroorlog verwordt tot een algemeen regionaal conflict tussen soennitische en sjiiitische moslims.

Verder wijst verzoeker erop dat verweerder zijn beslissing van 21 mei 2013 introk op 2 juli 2013 en zonder verzoeker aanvullend te horen zijn motivering in de bestreden beslissing volledig wijzigt aangaande het risico dat verzoeker zou lopen in geval van terugleiding, louter en alleen omdat de identiteitskaart werd uitgegeven in 2008 in Shaqlawa, Koerdistan in Noord-Irak en niet in Centraal-Irak en dat de burgerlijke stand in Koerdistan moet gevestigd zijn en niet in Bagdad. Verzoeker heeft aangegeven dat zijn paspoort werd afgegeven in Noord-Irak, maar aan de hand van alle stukken en verklaringen wordt aangetoond dat het centrum van zijn verblijf steeds Bagdad in Centraal-Irak was. Het is al te gemakkelijk van verweerder om op basis van één administratieve akte in algemene bewoordingen alle afgeleverde documenten af te doen als stukken waarmee geen rekening kan worden gehouden. Volgens verzoeker gebruikt verweerder stukken en verklaringen naar mate het hem uitkomt om te komen tot een beslissing die blijkbaar vooraf vastligt. In het kader van de veiligheidssituatie verwijst verzoeker naar enkele persartikelen waaruit blijkt dat 21 Amerikaanse ambassades en consulaten in de Arabische landen werden gesloten wegens de terreurdreiging van Al-Qaeda. Verzoeker wijst er tevens op dat de definitie van een terroristische aanslag erin bestaat om zoveel mogelijk onschuldige slachtoffers te maken door aanslagen te plegen op zo willekeurig mogelijke wijze om een toestand van paniek en onveiligheid te creëren, reden waarom verzoeker niet in staat is aan te tonen dat hij persoonlijk wordt geviséerd of het slachtoffer zou worden van gerichte vervolging.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginself.

Verzoekers vluchtverhaal wordt afgewezen als zijnde ongeloofwaardig omdat het ingestudeerd zou voorkomen. De nieuwe stukken worden afgedaan met de opmerking dat aan Iraakse documenten slechts een geringe bewijswaarde kan worden gehecht zonder dat de stukken of de inhoud ervan ernstig worden betwist. Verweerder beslist aanvankelijk op 21 mei 2013 het centrum van verzoekers belangen te situeren in Bagdad en situeert deze belangen vervolgens in het zogenaamd rustige Koerdische gebied in het noorden van Irak. Er wordt geen rekening gehouden met verzoekers uitgebreide uiteenzetting. Verweerder heeft dan ook niet zorgvuldig gehandeld.

De door verzoeker geschetste situatie komt volstrekt overeen met de algemeen bekende feiten die dagelijks worden opgenomen in de algemene pers en waaruit blijkt dat medewerkers van de zogenaamde reguliere overheid en agenten van die overheid bestendig het doelwit zijn van gerichte aanvallen waarbij zij vermoord worden, hun eigendommen en goederen verwoest zien en hun familie bedreigd wordt met als enig doel de prille democratie te ontwrichten en te destabiliseren met het oog op het organiseren van een vorm van anarchie die voldoende voedingsbodem zou bieden voor de instelling

van een kalifaat naar Iraans model. Verzoeker verwijst tevens naar het conflict in Syrië dat volgens hem verwordt tot een vrij algemeen open conflict tussen de soenitische inwoners van Libanon, Syrië en Irak en de sjiitische minderheden uit Libanon, Syrië, Irak en Iran, alsook naar de blijvende dreiging van terreurcellen in gans Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Verweerder neemt volgens verzoeker een nietszeggend standpunt in teneinde een zogenaamd bevriende regeringsvorm niet voor het hoofd te stoten, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de beslissing van 21 mei 2013 met kennisgeving (stuk 1), de intrekking van voormelde beslissing op 2 juli 2013 (stuk 2) en twee persartikelen (stukken 3 en 4).

2.2.1. Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van het indienen van verzoekers derde asielaanvraag op 19 oktober 2012 dat en onder welke voorwaarden de Minister of diens gemachtigde kan beslissen om de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen. Hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou kunnen zijn geschonden wordt door verzoeker in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan

sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het arrest nummer 78 067 van de Raad van 26 maart 2012, dat betrekking heeft op verzoekers eerste asielaanvraag, wordt het volgende gesteld: *“Overeenkomstig de bestreden beslissing werd de asielaanvraag van verzoeker in essentie afgewezen omdat hij zijn afkomst uit Bagdad niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo blijkt uit de bestreden beslissing (i) dat verzoeker ten onrechte verklaarde dat de stam waartoe hij behoort, namelijk de Koshnau, voornamelijk geconcentreerd is in het Zuiden van Irak, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit een vrij bekende stam is in Kurdistan; (ii) dat verzoeker een identiteitskaart neerlegde, die niet werd afgeleverd in Bagdad, maar in Shaqlawa, eveneens gelegen in Kurdistan, wat betekent dat verzoeker daar geregistreerd is; (iii) dat verzoeker geen gegevens kon verstrekken over recente gebeurtenissen of aanslagen in Bagdad/Irak, zoals het hoogtepunt van het sektarische geweld in Centraal-Irak; (iv) dat verzoeker ook niet vertrouwd was met de huidige geografische veranderingen in Bagdad, zoals de ommuurde wijken in de stad waarvan de muren tijdens het sektarische geweld werden opgetrokken; (v) dat verzoekers kennis over de aanwezige milities in Bagdad eveneens zeer beperkt is.*

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over recente gebeurtenissen en aanslagen te verklaren door te stellen dat hij de zorg moest dragen over zijn schizofrene zus waardoor hij zijn huis enkel verliet om naar school te gaan. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert, verklaarde verzoeker bij het Commissariaat-generaal echter dat hij na zijn studies in Bagdad verschillende jobs uitoefende: als kassier in klerenwinkels, spelletjeswinkels, netwerk winkels en dergelijke; als tolk bij een checkpoint op de luchthaven van Bagdad; en als verkoper op de souvenirafdeling van een winkel op de luchthaven van Bagdad. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat de bloedige aanslagen, door verzoeker geciteerd maar chronologisch verkeerd gesitueerd zowel in eigen familiekring als op school besproken en becommentarieerd werden. Door deze gebrekkige kennis in samenhang met de vaststelling dat verzoekers identiteitskaart werd afgeleverd door de burgerlijke stand in Noord-Irak wat wijst op zijn registratie aldaar kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Bagdad, minstens er de laatste jaren niet verbleven te hebben doch afkomstig te zijn uit een andere regio, meer bepaald het KRG-gebied (Kurdish Regional Government).

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die zijn afkomst uit Bagdad zouden moeten staven, meer bepaald zijn rapport van de 3e graad, een huurcontract in Bagdad, een overeenkomst van het huis, een toekenning van tussenkomst huisvesting, zijn rijbewijs, een plattegrond van zijn huis, zijn militaire boekje en een aantal foto's (stukken 1 tot en met 11) wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Niet enkel werden deze stukken niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV, het zijn bovendien enkel fotokopieën die, aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn, geen bewijswaarde hebben. De foto's die om het even waar kunnen getrokken zijn, zijn evenmin een bewijs van verzoekers beweerde verblijf in Bagdad.

Verzoeker wiens asielrelaas berust op de bedreigingen die hij de laatste jaren zou hebben ontvangen legde hiervan niet enkel geen begin van bewijs neer, bovendien legde hij incoherente verklaringen over de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen van Jeish el Mehdi.”

In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoekers asielrelaas in het kader van zijn derde asielrelaas opnieuw ongeloofwaardig wordt bevonden: (i) omwille van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweerde afkomst uit Bagdad en de incoherente verklaringen over de problemen die hij daar zou gekend hebben; (ii) omdat geen geloof gehecht wordt aan verzoekers afkomst uit Bagdad, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat op 26 mei 2012 leden van Asaeb el Haq het huis waar zijn familie woonde, zijn binnengevallen op zoek naar hem; (iii) door de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste en zijn derde asielaanvraag; en (iv) omdat het ongeloofwaardig is dat verzoeker na het ontvangen van de dreigbrief in 2010 nog ettelijke maanden bleef verder werken ondanks dat hij omwille van zijn werk bedreigd werd, alsook dat zijn belagers na twee jaar alles in het werk zouden stellen om verzoeker te vinden. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het

tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker brengt bij zijn derde asielaanvraag een aantal nieuwe stukken bij: een medisch rapport (2012), een attest van aangifte (2010), een attest van aangifte (2012), een bewijs van DHL, een woonattest van 1997, een dreigbrief, een getuigenschrift van de lagere middelbare school (1997), twee schoolattesten (1997), een borgstelling voor studies (1991), alsook een kopie van een militaire kaart (2001), een rijbewijs (2001), een attest uit het kadaster (kopie 2008) en twee huurcontracten (kopie, 2005). Documenten beschikken echter slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen, zodat ook de nieuw bijgebrachte stukken niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag kunnen herstellen. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht het volgende met betrekking tot deze stukken: *"In eerste instantie dateren het woonattest (dd. 1997), de schoolattesten (dd. 1997) van ruim voor de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003. Deze documenten kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat u de laatste tien jaar in Bagdad woonde en werkte. Het huurcontract (dd. 2005) en het attest uit het kadaster (dd. 2008) betreffen kopieën die, aangezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn, geen bewijswaarde hebben. Uw militaire kaart (dd. 2001), en rijbewijs (dd. 2001) zijn documenten die geen ander licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. Ze zijn eveneens onvoldoende om uw beweerd verblijf in Bagdad tot 2011 aannemelijk te maken. Uw identiteitskaart werd, zoals eerder reeds beargumenteerd uitgeven in 2008 in Shaqlawa, Koerdistan en niet in Centraal-Irak. Uw burgerlijke stand in met andere woorden in Koerdistan gevestigd en niet in Bagdad. Het medisch rapport (2012) is een document in verband met de schotwonde in het been van uw broer. Dit document laat echter niet toe om conclusies te trekken over wie uw broer heeft neergeschoten of waarom hij werd neergeschoten en of er hierbij een verband zou zijn met uw situatie. De dreigbrief is een document waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Het betreft een volledig getypt stuk, ongedateerd en ongesigneerd, dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld. Een dergelijk document heeft enkel bewijswaarde wanneer het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Het attest van aangifte (2010) slaat op feiten die tijdens uw eerste asielaanvraag al behandeld werden en toen als ongeloofwaardig geapprecieerd werden. Het tweede attest van aangifte (2012) heeft eveneens enkel bewijswaarde indien het betrekking heeft op feiten die als geloofwaardig geapprecieerd worden. Ook hier moet bijkomend worden opgemerkt dat de aangifte werd opgesteld enkel en alleen op basis van de verklaringen die uw broer toen op het politiekantoor heeft afgelegd. Dit zegt nog altijd niets over de waarachtigheid van de feiten die hierin gerapporteerd worden. Overigens is het opvallend dat enkel het jaartal bij de datering werd ingevuld, maar niet de exacte datum (noch de dag noch de maand staat vermeld). Dit alles doet twijfels rijzen aangaande de herkomst van het neergelegde stuk. Hoe dan ook, er blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Iraakse (identiteits)documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben aangezien ze heel gemakkelijk, via corruptie, zowel binnen als buiten Irak, kunnen worden verkregen. De door u neergelegde stukken vermogen bijgevolg niet de eerdere appreciatie van het CGVS inzake de door u verklaarde vluchtredenen in positieve zin te wijzigen."*

Gelet op het voorgaande en op het in kracht van gewijsde gegane arrest nummer 78 067 van 26 maart 2012, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen bijbrengt waarmee op zekere wijze wordt aangetoond dat het arrest nummer 78 067 van 26 maart 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen ten tijde van dit arrest zouden hebben voorgelegen.

Waar verzoeker verwijst naar verweerders beslissing van 21 mei 2013, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat deze beslissing op 2 juli 2013 werd ingetrokken, zodat deze geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoeker kan er zich dan ook niet op beroepen om de motieven van de thans bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker meent dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet vereist dat verzoeker aantoont dat de daden van vervolging tegen hem persoonlijk zijn gericht, dient opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij, overeenkomstig het gestelde *sub* 2.2.4., in beginsel bij verzoeker zelf.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar verweerders beslissing van 21 mei 2013, dient opnieuw te worden opgemerkt dat verweerder deze beslissing op 2 juli 2013 introk, zodat deze geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoeker kan er zich dan ook evenmin in het kader van de beoordeling van de subsidiaire bescherming op beroepen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Aangezien reeds in het in kracht van gewijsde gegane arrest nummer 78 067 van 26 maart 2012 is komen vast te staan dat verzoeker voor diens vertrek in het Koerdisch deel van Irak verbleef, en niet in Bagdad, en daar verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die deze vaststelling kunnen wijzigen, dient in het kader van de beoordeling van de subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in Noord-Irak te worden bepaald.

Uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er actueel in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en dat de situatie momenteel niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De persartikelen die verzoeker bijbrengt (stukken 3 en 4), kunnen niet aantonen dat voormelde informatie van verweerder onjuist of achterhaald is, aangezien zij geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Waar verzoeker stelt dat het huidige conflict in Syrië uitdijt naar de buurlanden en een algemeen regionaal conflict met religieuze inslag wordt, dient opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt om deze bewering objectief te kunnen beoordelen. Aldus bestaan er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in Noord-Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS